

Apocalipsa

Zorica Latcu

Acolo, sus, in munti pustii de iasca,
Prapastie de flacara se casa
Si focul linge-ntinderea cereasca.
Un semn s-a aratat din cer, departe.
Citeam din flacari vii, ca dintr-o carte,
Cuvantul sfant al intreitei Arte.
Scria pe cer de noapte jeragaiul.
Ce limpede-mi suna-n ureche graiul,
Ducand pe val de cantece tot Raiul.
Ca limbile de flacara mi-arata,
Pe nori de armonie necreata,
Dumnezeirea, inca ne-ntrupata.
In piatra care n-a fost inca lustruita
Si-n poezia inca negandita,
Treimea sta si azi inlantuita.
Am talcuit din flacari Intruparea;
Crescut-a-n Duh, din har ceresc, cantarea,
Cum creste-n zari, netarmurita marea.
Curgea, curgea, din vesnice izvoare,
Sa lege rod in mintile fecioare,
Cum pica roua-ntr-un potir de floare.
Acolo-n adancimi de taine sfinte,
Se intrupeaza cantecu-n cuvinte,
Cum Tatal hotarat-a mai nainte.
S-a aratat in cer un semn mai mare:
Un cantec intrupat suia spre Soare,
Suia spre Slavi, cu Crucea in spinare.